

Barndom

Jeg vet ikke om jeg skal kalle oppdragelsen min for «kristen» eller bare helt vanlig. Det var meg og min mor, jeg ble døpt, mamma lærte meg gode livs verdier. Jeg ble fortalt at vi var kristne, men forstod vel egentlig aldri helt hva det innebar. Vi gikk ikke kirka og eventuelle samtaler vi hadde om Gud var mer rettet mot det evige live i himmelen og å være god mot andre. Mitt tydeligste kristne barndomsminner fikk jeg fra mine besteforeldre. Der var kveldsbønnen om at Gud skulle passe på oss og verden et fast fastinnslag. Det er fine minner jeg fortsatt husker godt.

For meg dreide barneskolen seg mye om overlevelse. Jeg var liten, sær og sårbar og var mye ensom. I min hverdag var Gud noe fjernt som egentlig hadde liten betydning. Det kunne hende at jeg ba en sjelden gang hvis jeg ble ertet eller når jeg grudde meg til noe, det kunne hjelpe der og da, men førte aldri til noen varige endringer. Jeg konfirmerte meg, men det var mest på grunn av tradisjon. Jeg fikk huske egentlig ikke så mye fra det.

Ungdom

Mitt første virkelige møte med kristendommen kom i tennarene mine. En venn av min mor så jeg fikk mye for meg selv og inviterte meg opp til en kristen mc klubb. «Klubben» fortynnet for harde og ofte kriminelle mennesker. De holdt også på alternativ soning for ungdom som hadde hatt vanskelige liv og hjalp dem som resten av samfunnet har gitt opp. På klubben oppdage jeg hvor stor forskjell Gud kan gjøre i menneskers liv. Jeg fikk se hvordan disse nærmest «knuste» menneskene, fikk nye liv og ny selvtillit. Jeg så at; Gud var ikke bare glad i dem som gjorde alt riktig, men også dem som ikke engang var glade i seg selv ...

For meg som fremdeles var mye ensom også ungdomsskolen. Var denne kjærligheten vanskelig å akseptere. Det var liksom litt for «enkelt», litt for uforståelig og fremmed. Jeg klarte ikke helt å forene det med mitt eget liv og mine egne erfaringer.

Voksen

Mc klubben og kristendommen følte jeg at jeg hadde jeg vokst ut av, nå var jeg mer opptatt med å leve livet! God inntekt, venner, kone, leilighet, fester og til og med ei egen hytte. Men likevel følt det ikke nok. For; var det dette livet skulle dreide seg om? Jeg hadde fått alle tingene som skulle tilsi at vellykkethet, men fant likevellingen mening, ingen langvarig glede. Så sakte, men sikkert blei rus mer til en rutine og jeg blei mer og mer innelukka og deprimert. Igjen var det dette med kristendommen, de tingene jeg hadde sett, men som jeg ikke klarte å lage noe helhetlig bilde ut av. Så på denne tiden begynte å utforske alternativ religioner; kommunikasjon med ånder, tanke lesing, buddhisme og naturguder. Det var mye bra her, men også skremmende opplevelser jeg helst vil glemme. Slik fortsatte det i nærmere 5 år.

Nå tid

Nok var nok! Noe måtte endres! Meg og kona snakka sammen og ble til slutt blei enige om å begynne å studere i Stavanger, så vi flytta fra alt det alt sikre, alt kjente og begynte på nytt. Jeg hadde bestemt meg for å bli sosionom. Tanken min var noe sånn som at; hvis jeg kunne gi noe til andre, så kunne det kanskje gi meg noe av den meningen jeg selv så etter. For jeg alltid vært veldig omsorgsfull person.

Tilfeldigvis delte jeg mange religionsundervisningen med prestestudenter. Så jeg tok motet til meg og spurte dem mye ut om hvordan troen deres fungerte. Andre året begynte jeg på kristendoms/teologi studie (til min egen overraskelse) og da endelig klarte jeg å slippe Gud inn. Da begynte jeg å kalle meg selv for en kristen.

Jeg er veldig «logisk» anlagt person, så dette med å kombinere tro og logikk, var nokså utfordrende for meg. Men jo mer jeg leste, jo mer begynte jeg å se de store sammenhengene. Det handlet ikke om noe jeg trengte å gjøre meg fortjent til. Det dreide seg ikke om logikk, men om en betingelsesløs aksept. Det tok lang tid for meg å akseptere det. Å la meg selv være «god nok» til å fortjene Gud.

Nå i dag bor jeg i Bergen og er prosjektleder for Inter. Her arbeider jeg med å skape dialog om liv, utfordringer og gleder. Det synes jeg er utrolig meningsfullt og givende arbeid.

Kommentar til leser (røde tråder):

Behovet for ikke bare å akseptere, men også å forstå (tro og logikk). Å finne seg selv og å skille andres «målestokker» fra ens egne. Motet til å se seg selv gjennom en annen (Guds) øyne og forene dette «blikket» med eget selvilde.